

ÉLJÜK AZ IGÉT!

ÉLETIGE: 2015 április hóban (Jn. 10, 17-18):

„ Azért szeret az Atya, mert odaadom az életemet, hogy majd újra visszavegyem. Nem veszi el tőlem senki, magam adom oda, mert van rá hatalmam, hogy odaadjam, és van rá hatalmam, hogy visszavegyem ”

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban ! Egyszer valaki megkérdezte tőlem: Te atya, figyelj: Mondd, mi az a „tematizálás” ? - Tényleg, furcsa szó és máshol nem igen találkozhat vele az ember, már csak azért sem, mert én találtam ki. Lényege az, hogy keresünk egy témát a beszédhez, az elmélkedéshez. Persze a téma a lábunknál hever, mint a festőknél a festői téma, csak le kell érte hajolni. Nekem az a meggyőződésem, hogy folytassuk ott, ahol abbahagytuk, göngyölítsük tovább azt a gondolatot, ahol lezártuk. Mert egy gondolatnak nem lehet megtiltani, hogy itt most neked véged van. Mint a kis gyerek, mindig tovább kérdez: No és aztán? No és aztán? A gondolat göngyölítésében én kérem a Szentlelket, hogy vezessen. Magam sem látok tovább, mint egy lépést, mindig egy-egy göngyölítést. – A múltkor beszélünk pl. arról, hogy a jót tenni kell, s beleadni mindent :Igyekezetet, belső hozzáértést; s mindezt nagy hűséggel és egyszerűséggel. Egyszerűen oda kell adni az életünket Istennek, egy döntésnek egyszerű határozottságával. S mindez a bensőnkől fakad, abból a bensőnkől, melyet Isten felruházott szabad akarattal. A belső szabadság – volt márciusban a vezérfonalam mindennapi elmélkedésemben, s a napi igerészből mindig azt a mondatot kerestem ki, amelyik legjobban hozzásimult a vezérfonál gondolköréhez, adott esetben a „belső szabadság”-hoz. Most itt kell göngyölítenünk tovább, amíg csak az Úr napja el nem jön - gondolva szent Pál szavaira: *„Bízom is benne, hogy aki megkezdte bennetek a jót, Krisztus Jézus napjára be is fejezi.”* (Fil. 1, 6) Hatalmas öröm tölt el, ha arra gondolok: Urunk engem (na és téged és mindannyiunkat) belső világomban egy nagy tágassággal, szabadsággal látott el, hogy röpködjek, szárnyaljak és szabadon cselekedjek. Semmit sem kényszerből, muszájból, hanem spontán, belső jó kedvemből. Ez emberi méltóságom alapja és kincse: Szabad vagyok, mint a madár: Tehetek azt, amit csak akarok. Persze jót is, rosszat is. Ha teszem a jót: Jutalmat nyerek az Örök Igazságtól, ha rosszat, büntetést. Erkölcsi lény vagyok, s így a szabad döntésből fakadó öröm: Az enyém. Isten általában nem szól bele döntéseimbe. Igaz, bátorít a jóra de szárnyaimat nem köti meg. Az odaadott életet sürgeti: „Adj bele mindent, adj oda mindent, s bízzál az odaadott élet rendtábilításában.(vagyis hogy ez kifizetődik) Igen nagy haszon az istenfélő élet és tele van eredménnyel. Látszólag ráfizetsz, valójában nyersz. Látszólag elvesztesz mindent, valójában :Mindent megnyersz és visszakapsz.. Csak gondold Jézus jól ismert szavaira: *„Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti. Aki elveszíti értem és az evangéliumért, az megmenti életét.”* (Mk.8,35) Urunk nemcsak mondta, de élte is ezt az igét, mert amit odaadott, azt vissza is nyerte. Ez Jézus Krisztus titka.

Téma. - Odaadottságról fogunk továbbra is gondolkodni, méghozzá a **teljes odaadottságról, az önátadásról a belső szabadság fényében.** Egy adakozási felhívás ez a téma, de többről szól, mint pénz-gyűjtésről: Önmagunk oda-ajándékozásáról Jézusnak, a Nagy Önajándékozónak és Önátadónak. A gyűjtésre való felszólítás azért méltán alkalmazható a mi nagy horderejű életátadásunkra is: *„Mindenki elhatározásának megfelelően adjon, ne kelleltenül vagy kényszerűségből, mert Isten a jókedvű adakozót szereti.”* (II.Kor.9,7) . Jézus jókedvű adakozó volt. Jókedvűen és belső szabadságának teljes átélésével hozta meg nagylelkű döntését, a reá várakozó borzalmak felvállalását. De kiadta felénk fordulva, szinte jelszóban : *„Példát adtam, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg.”* (Jn. 13, 15). Ez az Ő végrendelete is, latinul, testamentuma: Az Ő vérével hitelesítve az új szövetségben egy új parancsolattal: *„Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek benneteket.”* (Jn. 15, 12). A szeretet mint új és főparancs jelenik meg. Megvalósul az önátadott életben. Más néven: úgy is mondhatnánk: Az önátadás: Jézus áldozata. Ez egyúttal Isten - irántunk való szeretetének - tanúsítványa, igazolása. Ha kételkedsz Isten szeretetében, tekintsz a Keresztre-feszítettre, és véd a szívedbe: Így szeretett az Isten. A szeretetnek ez a krisztusi alapértelmezése. Égő és egészen eléggő áldozattá lett Urunk és Mesterünk, elemésztette a szeretet emésztő tüze. Csonkig leégő gyertya lett, lement a semmibe: Viszont ez nem semmi! Hőstett ez a javából Urunk részéről, mártírium, megváltás, igazolt szeretet, mindenről való lemondás, áldozat! Ez az áldozati tűz azután bevilágítja az egész emberi történelmet. Ez a fény az, mely soha többé ki nem alvó tuzzé vált: Bár e tűz a gonoszoknak büntetés, ugyanakkor az igazaknak jutalom. Az Úr követői szintén a szeretet tüzétől lángoló lelkek. S beragyogja őket az Úr világossága az Örökkévalóság Egén. Az Írás szerint: *„Megigazul mind, aki az Urat féli, akárcsak a fény, ragyognak a jótettei.”* (Sir. 32,16.) Másutt: *„Akkor az igazak ragyogni fognak, mint a nap Atyjuk országában.”* (Mt. 13,42). A mi igazvöltünk viszont Krisztus követésén múlik. A belső szabadságból fakadó életátadás, Krisztus követését eredményezi bennünk; de fordítva is igaz: Krisztus követése, bennünk a belső szabadságot, majd az abból fakadó életátadást eredményezi. Hatás, ellenhatás, kölcsönhatás: Egyik jobb, mint a másik! Az átadott élet minden tevékenységében, az átélésre nevel bennünket. Manapság sok kurzus van és fejtágító. A „kopoltyúnkat” egész jól kitágítják. De a dolgok megértése egy szegényebb állapot, mint azoknak átélése. Az átadott élet, vagyis az önátadás minden tevékenységünket - szinte belelevalja - az átélésbe: S ez a bőséges, gazdagabb élet. Életünket érteni is kell, de főleg és inkább:Átélni. A szenvedés is kiváló eszköz a dolgok átéléséhez. Ez adja a legmélyebb érzelmi életet. Megtanít és nevel sok mindenre.

Szenvedés és átélés nélkül nevetlenek vagyunk, s alkalmatlanok az üdvösségre. A tenyészállat az ilyen beszédétől: Brü-hü-hü-hü...! - tisztára odavan. S az az ember is, aki Isten bölcsességének híján, a tenyészállat ösztönvilágába végképpen beleszorult, s ki se látszik belőle. Nem képes értékelni a szenvedést és annak nevelő hatását (A ló az ostort.) - Hát még ha az önmagunk elvesztésének krisztusi titkát is feszegetnénk. Pedig ez is a Krisztus követésének forgatókönyvében az egyik fejezet. El kell tudni veszíteni magunkat, s ebbe a misztériumba fejest kell ugrani. Urunk ugyanis fejest ugrott az önelvesztésbe, s a követői akkor hová tűnnek, ha itt kiszállnak a sorból?! Amint létezik a sátánnak ú.n. „mélysége” épp úgy létezik Krisztus titkának is a mélysége. Ez pedig nem más, mint az önmagam elvesztésének titka. – Vigyázni kell, nehogy félreértsük: Nem öngyilkosságról szól a titok. Annak még a gondolata is bűn. Az én „leöletésem” ugyanis nem az én kezem által történik, hanem a „környezetem keze” által. S nem teszek semmit ellene: Kiszolgáltatom magam gyilkosaimnak. A gyilkolás lehet, hogy nem egyetlen tördőfés pillanatából áll. Elképzelhető, leöletésem az áldozatra, akár egy éven át, vagy akár 10, vagy 40 éven át. Ha rajtam a Bárány kódja, akkor szelíden fogadom leöletésemet, még ha nem is olyan szelíden, mint a szeplő nélküli Bárány. Szinte megható, hogyan könyörög Szent Pál a testvéri közösséghez: „Testvérek, Isten irgalmára kérlek benneteket: Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen szellemi hódolatotok.” (Róm.12,1).

Akció-program, - A mindennapi 5 perces esti lelkiismeretvizsgálatban tegyem fel magamnak az ellenőrző kérdést: Mi volt ma napomnak az a része, forgolódása, melyet a legmélyebb átéléssel éltem át? – Azután a másik talán így tehető fel: Hol tudtam és miben, önmagamot a legjobbban elveszíteni, s a legborzadályosabb ellentmondást viszonylag nyugodtan, békésen, szelíden elviselni, eltolerálni? - S ha nem sikerült: Hol lehetett volna ezt a napi forgatókönyvben megvalósítani. – Itt Isten dicsérete is kockán forog, mert minden Annak mintája szerint történik, aki átadott életével megdicsőítette Istent, az Atyát.

Tanúságtétel. - A sötét szellem sugallatát legyőzni sem könnyű dolog ! Az történt egy temetéskor velem, hogy amikor leparkírozok kocsimmal, a mellettem lévő autóból ilyen hangok szűrődnek ki: Én nem megyek a paphoz. Ki is éreztem valamit sugározni belőle afféle taszító erőt és egy hidegséget: Úgy, hogy belerázkódtam, mint aki fázik; pedig délutáni meleg volt. Egy asszonyság megvető tekintetével találkoztam egy pillanatra. Szavait úgy értelmeztem, hogy benn marad a kocsiban és nem hajlandó a szertartásra eljönni. Hát jó, - gondoltam, nagyobb baj ne legyen! Már indulni készültem, amikor kilép a kocsiból, s jön felém. Szemembe néz erőteljesen, s így szól: Atyám én nagyon gonosz vagyok, kérem áldjon meg. Szinte önmagával küszködve mondta ezt ki. Belőlem ekkor gondolkodás nélkül jött ki a szó: „Igen én ezt éreztem, igaza van! De Isten mégis szereti magát és ismeri a gyötrődéseit. Ezért természetesen, hogy megáldom, hogy segítse ki abból, amiben benne van.” S adtam az áldást: Nem röviden, nem hosszán, ahogyan éppen

neki szüksége volt rá. – Magam is csodálkoztam, hogy mire az ámen-t kimondtam, az asszonyság arcáról leszakadt valami sötét torzulás, úgy, hogy meg is jegyeztem: Érzy, (?) máris megváltozott(!) Imádkozzon és bízson Istenben: Minden jó lesz, Ő megsegíti Önt. – Úgy mentem be a temetőbe elvégezni a szertartást, hogy bennem ez a mondat muzsikált. Most itt győzelem született.

Igei ima. - Uram, sokszor Te csak az én szabad döntésemre vársz, mellyel kimondom, hogy egész lényemmel Feléd akarok fordulni, s máris elárasztasz irgalmas kegyelemmel. Add, hogy minél többször, egész szívvel át tudjam adni Néked gondjaimat és egész önmagamot, s így kegyelmed minden édességét ízlelgethessem. Ámen.

LEVELESLÁDA.

Kedves Nővéreimnek és Fivéreimnek egy erőteljes, határozott és egyértelmű életátadást kívánok sok kegyelemmel:

Imával-szeretettel: *Károly, Károcsi atya, testvér.*

Feladó * :Keczely Károly
7975 – Kétújfalu, Zrínyi u.29..
Tf. 73 / 342-019. – 70/2348372